

да идешъ, мамо, при Бога,
да идешъ да го попиташъ,
можемъ ли да я вземеме,
тукъ жива да я дигнеме,
за нея да те вѣнчая.
Ходи майка му и пита:
— Божке ле, благодаримъ ти!
Слънце е тжжно и жално,
че е мома съгледало
долу на долната земя.
Бива ли и прилѣга ли,
жива момата да дигнемъ?
Господъ майци му думаше:
— Старице, майко слънчева,
бива си и прилѣга си.

Да пустнемъ златни люлчици
на Грозданкини дворове,
на личенъ ми день Гергьовдень,
да върви мало, голѣмо,
за здраве да се люлѣе.
Най-подиръ ще иде Грозданка,
на люлка ще си поседне,
и тя да се полюлѣе;
ний ще си люлка дръпнеме,
да си я горе дигнеме.

Както е казалъ станало:
на личенъ ми день Гергьовдень,
златни сж люлки спуснале
на Грозданкини дворове.
Вървѣло мало, голѣмо
за здраве да се люлѣе.
Люляли, що се люляли,
най-подиръ дошла Грозданка.
Сама я мама залюлѣ.
Като седнала на люлка,
тъмни се мъгли спустнали,
и люлки сж се дигнали.
Като се люлки дигаха,
мама ѝ плаче, нарича:
— Грозданке, мила мамина!
Деветъ години си сукала,
деветъ месеца да говѣшъ
на свекра и на свекърва,
на първо либе вѣнчано!
А Грозданки се дочуло:
деветъ години да говѣй!
Че е Грозданка говѣла
деветъ години на свекра,
на свекра и на свекърва,
на първо либе слънчице.
Слънце се жалба нажали,
че е Грозданка нѣмица,
та се задруга загоди,
да не е нѣма нѣмица!
Грозданка ще е кумица!
Грозданка ще ги вѣнчае.
Дигнали сватба голѣма,
Грозданка булка прибули, —
само е було пламнало!
Булка подъ було продума:
— Грозданке, млада кумице!
Ако си нѣма нѣмица,
че слѣпа ли си слѣпица,
та ми булото запали!
Грозданка се е засмѣла
и булки дума продума:
— Азъ не ти було запалихъ,
и не съмъ нѣма нѣмица,
нито съмъ слѣпа слѣпица!
Мене ми мама заржча:
деветъ съмъ годинъ сукала,
деветъ годинъ да говѣя
на свекра и на свекърва!
Сега е девета година,
сега ще да си продумамъ.
Като я слънце зачуло,
и стара майка слънчева,
булка сж назадъ върнали,
Грозданка съ слънце вѣнчали.

ПОСЛОВИЦИ

Който излъже веднажъ, не го върватъ
втори пжтъ.

Блага речъ желѣзни врата отваря.

Злото лесно дохожда, а мжно отхожда.

Книгата е четири очи.

Рекли на лисицата, а лисицата на опаш-
ката си.

Безъ мжка нѣма наука.

Бащина поука, синова сполука.

Пиянъ човѣкъ — съдранъ чувалъ.